

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10CoPr/6/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5912203762
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5912203762.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu, v právnej veci navrhovateľky M. V., X.X.XXXX, bytom L. P., Z. P. XXX, právne zastúpenej spoločnosťou JUDr. JURKOVEC ADVOKAT DK, s.r.o., so sídlom Dolný Kubín, M. R. Štefánika 1822, proti odporcovi HOREZZA, a.s., so sídlom Piešťany, Teplická 81, IČO: 36 280 127, právny nástupca pôvodného odporcu Vojenská zotavovňa a hotel Smrekovica, a.s., so sídlom Ružomberok, Smrekovica 7784, IČO: 36 691 712 (vymazaného z obchodného registra dňa 1.7.2013), o zaplatenie 2.400 eur s príslušenstvom, na základe odvolania odporcu proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 6Cpr/1/2012-217 zo dňa 3.6.2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e** vo výroku o uložení povinnosti odporcovi zaplatiť navrhovateľke sumu 2.400 eur brutto spolu s úrokom z omeškania 9 % ročne z uvedenej čiastky od 16.1.2012 až do zaplatenia.

Rozsudok okresného súdu **m e n í** vo výroku o trovách prvostupňového konania tak, že odporca je povinný titulom náhrady trov, predstavujúcich trovy právneho zastúpenia, zaplatiť navrhovateľke na účet jej právneho zástupcu sumu 1.159,77 eur.

Odporca **j e p o v i n n ý** titulom náhrady trov odvolacieho konania, predstavujúcich trovy právneho zastúpenia, zaplatiť navrhovateľke na účet jej právneho zástupcu sumu 130,86 eur.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 2.400 eur (brutto) s úrokom z omeškania 9 % ročne od 16.1.2012 až do zaplatenia. Vychádzal z toho, že vykonaným dokazovaním bola preukázaná existencia pracovnoprávneho vzťahu medzi navrhovateľkou ako zamestnankyňou a odporcom ako zamestnávateľom, ktorého obsahom boli aj práva a povinnosti týkajúce sa vyplatenia odstupného na základe Kolektívnej zmluvy na rok 2011 v spojení s Dodatkom č. 1 k predmetnej kolektívnej zmluve. Nakoľko navrhovateľka bola zamestnankyňou odporcu po dobu dlhšiu ako 10 rokov, vznikol jej nárok na odstupné v zmysle časti III. Skončenie pracovného pomeru bod 3 kolektívnej zmluvy vo výške dvojnásobku jej priemerného mesačného zárobku a súčasne v zmysle bodu 6 Dodatku č. 1 ku kolektívnej zmluve nárok na odstupné vo výške ďalšieho dvojnásobku jej priemerného mesačného zárobku. Výška priemerného mesačného zárobku vyplýva z tvrdenia navrhovateľky, ktorá uviedla, že jej v súvislosti so skončením pracovného pomeru odporca vyplatil zákonné odstupné vo výške 1.800 eur, t.j. 3-násobok priemerného mesačného zárobku 600 eur. Táto suma nebola v priebehu konania odporcom namietaná a pokiaľ tak učinil až na poslednom pojednávaní, svoje námietky nijako bližšie nešpecifikoval. Nevedel sa relevantne vyjadriť k výške priemerného mesačného zárobku navrhovateľky, ani nenavrhoval žiadne dôkazy, ktoré by nejakým (konkrétnym) spôsobom spochybňovali výšku odstupného. Okresný súd konštatoval, že výška priemerného mesačného zárobku navrhovateľky

vyplýva aj z dohôd o skončení pracovného pomeru na č.l. 17 a 18 spisu (správne č.l. 15 a 16 pozn. odvolacieho súdu). Z týchto jednoznačne vyplynulo, že sám odporca vychádzal pri skončení pracovného pomeru s navrhovateľkou zo sumy 600 eur ako výšky jej priemerného mesačného zárobku. Navrhovateľke priznal aj úrok z omeškania z dlžnej sumy počnúc dňom 16.1.2012, keďže odporca si nesplnil povinnosť vyplatiť dlžnú sumu odstupného v lehote splatnosti, t.j. do 15. dňa mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom sa skončil pracovný pomer navrhovateľky (31.12.2011). S ohľadom na procesný úspech navrhovateľky (§ 142 ods. 1 O.s.p.) jej súd prvého stupňa priznal náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia, pri podrobnej špecifikácii jednotlivých položiek, v celkovej sume 1.201,14 eur a odporcovi uložil povinnosť túto uhradiť na účet právneho zástupcu navrhovateľky.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie odporca, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že Dodatok č. 1 ku Kolektívnej zmluve na rok 2011 nebol nikdy uzatvorený, teda nevznikol. V tejto spojitosti poukazoval na ust. § 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 2/1991 Zb. o kolektívnom vyjednávaní, ktoré pre platnosť kolektívnych zmlúv vyžaduje ich uzavretie v písomnej forme a podpisy oprávnených osôb na tej istej listine. Textový dokument označený ako Dodatok č. 1, o ktorý navrhovateľka svoj nárok opiera, požadované náležitosti nespĺňa. Odvolateľ sponchyboval svedecké výpovede O. A. a M. J., nakoľko prvý menovaný mal vyplatené odstupné navýšené (práve) v zmysle údajného Dodatku č. 1 a s druhým z nich bol (taktiež) rozviazaný pracovným pomer. S poukazom na obsah svedeckých výpovedí A., J., M. a K. odvolateľ tvrdil, že výpovede svedkov A. a J., na ktorých prvostupňový súd založil svoje presvedčenie o existencii predmetného dodatku, sa vzájomne rozchádzajú s výpoveďami svedkov O. a M., tak pokiaľ ide o vznik dodatku, ako aj o to, kto, resp. u koho mal byť predmetný dodatok uchovaný (ak by vznikol) ako to predpokladá ustanovenie § 5 ods. 7 zákona č. 2/1991 Zb. Ak by predmetný dodatok existoval, bol by určite v záujme zachovania právnej istoty zamestnancov premietnutý do obsahu dohôd o skončení pracovného pomeru ku dňu 31.5.2011, k čomu však nedošlo. Odporca namietal aj nesprávnosť záveru súdu prvého stupňa ohľadom výšky priemerného mesačného zárobku navrhovateľky, keďže listiny na č.l. 17 a 18 spisu samotná navrhovateľka považovala za neplatné. Nárok na odstupné si uplatňuje na základe dohody o skončení pracovného pomeru zo dňa 10.12.2011, a nie na základe písomností na č.l. 17 a 18 spisu. Odvolateľ nespochyboval nárok navrhovateľky na odstupné vo výške 2-násobku priemerného mesačného zárobku, ale návrh žiadal zamietnuť, pretože nebol predložený žiaden dôkaz, ktorý by potvrdzoval výšku navrhovateľkou uplatneného nároku.

Vo vzťahu k výroku o trovách konania odvolateľ namietal priznanie ich náhrady za úkony prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie návrhu na začatie konania s poukazom na skutočnosť, že právny zástupca navrhovateľky zastupuje na tamomšom súde bývalých zamestnancov odporcu v skutkovo totožných konaniach. Predmetné nároky bývalých zamestnancov odporcu mali byť pritom, rovnako ako predsúdna výzva, uplatnené jedným návrhom. Uplatnením každého nároku jednotlivo dochádza (len) k účelovému zvyšovaniu trov konania. Odvolateľ tiež namietal priznanie režijného paušálu, náhrady za stratu času a náhrady cestovných výdavkov v súvislosti s účasťou právneho zástupcu navrhovateľky na pojednávaní dňa 23.4.2013, pričom poukazoval, že na toto pojednávanie časovo bezprostredne nadväzovalo pojednávanie vo veci 7Cpr/2/2012, v ktorom bola z uvedených titulov právneho zástupcovi navrhovateľky tiež priznaná náhrada trov konania.

Navrhovateľka žiadala napadnutý rozsudok potvrdiť. Uviedla, že podľa jej názoru bolo v konaní pred súdom prvého stupňa preukázané uzatvorenie Dodatku č. 1 ku kolektívnej zmluve na rok 2011, vrátane formy a podpisov oprávnených osôb. V inom konaní - sp. zn. 2Cpr/2/2013 Okresného súdu Ružomberok - bolo rozhodnuté o právne obdobnom nároku a meritórne rozhodnutie súdu prvého stupňa bolo potvrdené odvolacím Krajským súdom v Žiline rozsudkom sp. zn. 9CoPr/3/2012. Dokazovanie bolo pritom vykonané v užšom rozsahu, než v aktuálnom konaní a odvolací súd považoval existenciu Dodatku č. 1 za preukázanú. Navrhovateľka mala za to, že povinnosť spoločného uplatnenia viacerých totožných nárokov nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu; zároveň v odporcom spomínaných konaniach nejde o celkom totožné nároky z hľadiska napríklad odpracovaných rokov navrhovateľov atď.

V tejto spojitosti poukázala i na konanie odporcu, ktorému bol ponúknuté uzatvorenie zmiernu po tom, čo mu bolo známe rozhodnutie odvolacieho súdu v označenej obdobnej veci. Napriek uvedenému podal odvolanie proti posudzovanému rozhodnutiu, z čoho vyplýva, že otázka trov je pre neho druhoradá. Navrhovateľka taktiež odmietla tvrdenia o zneužití situácie predsedom odborov. Svedok A. totiž (jasne) vypovedal, že mu chýbalo iba niekoľko mesiacov, aby dosiahol ďalšiu hranicu odrobených rokov (pre vyššie odstupné), ale napriek osobným preferenciám schválil dodatok v prezentovanom znení.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu a z dôvodov vymedzených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.) rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. a vo výroku o náhrade trov konania (čiastočne) zmenil podľa § 220 O.s.p.

Odvolací súd, zhodne s okresným súdom (vrátane jeho súvisiacich východísk a úvah), konštatuje, že z výpovedí svedkov A. a J. bolo preukázané, že Dodatok č. 1 ku kolektívnej zmluve na rok 2011 bol dňa 30.5.2011 medzi zmluvnými stranami uzatvorený.

Odvolateľom tvrdené rozpory vo výpovedi svedka A. ohľadne osoby, ktorej odovzdal predmetný dodatok (aj pokiaľ by zodpovedali skutočnosti), nie sú spôsobilé privodiť iný záver. Obdobne obsahom výpovedí svedkov O. a M. (osobitne s poukazom na vyjadrenia typu - „pripúšťam“...„neviem“) nie je tvrdenie o vylúčení uzavretia dodatku, ale len absencia ich vedomostí o jeho uzavretí. Zároveň však potvrdzujú i následnú „spokojnosť odborov“ s rokovaním o odstupnom.

Uzatvorenie Dodatku č. 1 ku kolektívnej zmluve na rok 2011 v neposlednom rade preukázateľne potvrdzuje aj obsah Dohôd o skončení pracovného pomeru z organizačných dôvodov medzi odporcom a viacerými jeho zamestnancami zo dňa 31.5.2011. V týchto dohodách (bod II. ods. 2.3) je upravená (aj) problematika odstupného, pričom jeho výška s výslovným poukazom na kolektívnu zmluvu zodpovedá úprave (len a výlučne) v zmysle Dodatku č. 1 zo dňa 30.5.2011. Odporca (vôbec) nespochybňoval obsah predmetných dohôd, prípadne neavizoval, že by v súvislosti s odstupným vyplateným na ich základe uplatnil alebo mienil uplatňovať nejaké nároky.

Z pohľadu otázky výšky priemerného mesačného zárobku navrhovateľky je právne irelevantné, či namietala platnosť písomnosti Skončenie pracovného pomeru zo dňa 30.11.2011. Dôvod neplatnosti totiž nevzťahovala na tam uvedený jednoznačný údaj o jej priemernom mesačnom zárobku (600 eur). Predovšetkým však daná písomnosť obsahuje pečať odporcu a podpis osoby oprávnenej konať v jeho mene, pričom odporca obsah tejto písomnosti nijako nespochybňoval. Súd prvého stupňa preto správne určil výšku priemerného mesačného zárobku navrhovateľky.

Odvolanie odporcu, pokiaľ namietal duplicitné priznanie náhrady trov právneho zastúpenia v súvislosti s účasťou právneho zástupcu navrhovateľky na pojednávaní dňa 23.4.2013, je opodstatnené. Na pojednávaní dňa 23.4.2013 vo veci sp. zn. okresného súdu Ružomberok 7Cpr/2/2012, ktoré trvalo v čase od 13.00 hod. do 13.56 hod., sa ako právny zástupca navrhovateľky v danom konaní zúčastnil JUDr. Roman Veselovský. Bezprostredne na uvedené pojednávanie časovo nadväzovalo pojednávanie v súdnej veci (od 14.00 hod.), na ktorom sa ako zástupca navrhovateľky zúčastnil tiež JUDr. Roman Veselovský.

Nakoľko v (inom) konaní sp. zn. 7Cpr/2/2012 bola procesnej strane navrhovateľa za účasť jej právneho zástupcu na pojednávaní dňa 23.4.2013 (už) priznaná náhrada za stratu času a náhrada cestovných výdavkov v súvislosti s cestou (totožného) právneho zástupcu z jeho sídla do sídla prvostupňového súdu, jej uplatňovanie i v prejednávacom prípade je duplicitné. Odvolací súd preto čiastočne zmenil rozhodnutie okresného súdu o trovách konania tak, že znížil hodnotu priznanej náhrady trov konania (trov právneho zastúpenia) o 41,37 eur. Táto suma zodpovedá práve neopodstatnene priznanej náhrade za stratu času 2 x 13,01 eur a náhrade cestovných výdavkov (paušálna náhrada 6,22 eur, náhrada pohonných hmôt 2,68 eur) a DPH z uvedených čiastok - 6,45 eur. Nadväzne výška náhrady prvostupňových trov, ktorú je povinný odporca zaplatiť navrhovateľke, predstavuje sumu 1.159,77 eur (1.201,14 mínus 41,37).

Vo zvyšnej časti ohľadne trov konania je odvolanie odporcu nedôvodné. Ako správne uviedla i navrhovateľka vo vyjadrení k odvolaniu, právna úprava neukladá povinnosť uplatňovať obdobné nároky niekoľkých navrhovateľov v jednom konaní. Zo skutočnosti, že takéto nároky sú uplatňované jednotlivito (každý z nich v samostatnom konaní, hoci i na totožnom súde) nemožno vyvodzovať záver o neúčelnosti trov vzniknutých v príslušných konaniach/veciach.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd tak, že úspešnej navrhovateľke (v meritórnej časti) bol odporca neúspešný v celom rozsahu) priznal podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. voči odporcovi ich náhradu v sume 130,86 eur. Účelne vynaložené trovy odvolacieho konania navrhovateľky predstavujú trovy právneho zastúpenia navrhovateľky - odmena za vyjadrenie k odvolaniu protistrany vo výške 101,24 eur (§ 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z.) + režijný paušál 7,81 eur (§ 16 ods. 3 dotknutej vyhlášky), súčet ktorých súm sa v zmysle § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004

Z.z. zvyšuje o DPH (21,81 eur.), spolu 130,86 eur. Vzhľadom na zastúpenie navrhovateľky advokátom odvolací súd uložil odporcovi zaplatiť náhradu trov odvolacieho konania na účet jej právneho zástupcu (§ 149 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.